

Вінні-Пух та його друзі (скорочено)

Алан Олександр Мілн

Алан Олександр Мілн

Вінні-Пух та його друзі

Стислий переказ по пригодах, автор переказу: Світлана Перець.

Авторські права на переказ належать Укрлібу.

Приповідка

Коли б ви прочитали іншу книжку про Крістофера Робіна, то знали б, що він був знайомий з одним лебедем, якого звав Пухом. Згодом лебідь кудись залетів, а ім'я від нього залишилося. І коли ведмедик, новий друг Крістофера, сказав, що йому б личило найкраще в світі ім'я, Крістофер, не задумуючись, назвав його Вінні-Пухом. Пухом – це зрозуміло. Але чому Вінні?

Крістофер жив у столиці і дуже часто бував у зоопарку. Він залишався з улюбленими тваринами, аж поки не треба було йти додому. Тільки-но ми приходили з ним до зоопарку, він кидався в обійми ведмедиці з чудовим ніжним ім'ям Вінні. Тільки от ніхто не знає, чи назвали її так на честь Пуха, чи Пуха назвали так на її честь.

Щойно я написав ці рядки, як мене штовхнув Паць, питаючи, чому я не написав про нього. Він подумав, що вся ця Приповідка, а далі й Казка буде лише про Пуха, і йому стало трішечки прикро. Звісно, Пух – улюбленець Крістофера Робіна, але й Паць стає йому часто в пригоді, коли Пух чогось не може зробити. Приміром, Пуха не занесеш непомітно до школи, а Паць такий маленький, що зовсім легко вміщається в кишені.

Облишмо вже Приповідку та перейдемо до самої Казки, яка складається з багатьох цікавих пригод...

А.О.М.

Пригода 1, у якій ми знайомимось з Вінні-Пухом та не тими Бджолами

Перед вами звичайний плюшевий ведмедик. Він спускається сходами слідком за своїм другом Крістофером Робіном, головою донизу, і перелічує східці власною потилицею: бум, бум, бум! Звати його Вінні-Пух. Він любить у щось погратися, але ще більше любить посидіти тихенько біля вогню й послухати казку. От і цього вечора... Крістофер попросив мене розказати Пухові казочку про нього. І я спробував...

Колись у Лісі жив собі самотній Вінні-Пух. Він пішов на прогулянку й забрів на галявину, де ріс височенний дуб, а з-посеред самого дуба долиняло голосне дзижчання: жжжжжжж! Вінні-Пух сів під дубом на траву, обхопив голову лапами і подумався, що на дубі є бджоли і мед. Вінні-Пух подерся на дерево. Він ліз і мурмотів собі пісеньку про любов ведмедів до меду. Пух уже добряче стомився, йому залишилось дертися зовсім небагато, але раптом тріснула гілка. Пух полетів донизу, почоломкавшись лобом та

спиною з безліччю гілок. Впавши, Пух подумав про Крістофера Робіна, а потім подався до свого друга, що жив у тому самому Лісі, тільки в іншому місці, за зеленими дверима.

Пух привітався з Крістофером і запитав, чи у нього немає повітряної кульки. Вона потрібна була, щоб піти по мед. Саме напередодні Крістофер Робін був на вечірці у свого друга Паця і там усім гостям роздавали повітряні кульки. Крістоферові дісталися дві великих кульки: зелена і синя. Пух задумався, яку ж кульку взяти. Якщо кулька буде зелена, бджоли можуть подумати, що то гілочка з листям, і не помітять Пуха, а якщо кулька буде синя, вони можуть подумати, що то просто клаптик неба, і також не помітять ведмедика. А сам Пух прикинеться маленькою чорною хмаркою. Крістофер порадив взяти синю кульку. Друзі взяли з собою синю кульку, а Крістофер Робін, як завжди, почепив на плече свою рушницю, і вони пішли.

Вінні-Пух викачався в калюжі, щоб стати зовсім-зовсім чорним, як справжня хмарка. По тому вони почали надувати кульку, тримаючи її удвох за мотузочку, і, коли кулька сильно роздулася, Крістофер Робін раптом випустив мотузочку з рук. Вінні-Пух плавно злетів у небо й зупинився біля верхівки бджолиного дерева, тільки трохи збоку.

Ведмедик нерухомо завис у повітрі і не міг дотягтися до меду. Вінні-Пух крикнув другові, що бджоли щось запідозрили і гудуть якимось підозріло. Пух попросив Крістофера принести з дому парасольку і ходити з нею під деревом. Хлопчик так і зробив. Він почав ходити туди-сюди та примовляти, що буде дощ, а Вінні-Пух заспівав пісеньку про те, що він не Пух, а Хмарка, яка летить в небо.

Бджоли загули ще підозрілівіше. Деякі вилетіли з гнізда й почали кружляти навколо Хмарки. Коли Пух заспівав другий куплет пісеньки, одна бджілка навіть посиділа хвилику на його носі.

Пух закричав до друга, що це зовсім не ті бджоли й мед не той роблять! Тому краще спуститися додолу. Тільки як? Пух вирішив, що Крістофер має вистрелити в кульку з рушниці. Крістофер влучив з другого разу. Повітря повільно почало виходити з кульки, і Вінні-Пух тихо поплив на землю. Лапки в нього так затерпли, поки він висів, що понад тиждень вони стирчали догори і Пух не міг ними поворухнути. І коли на ніс йому сідала муха, він мусив її здмухувати: пухх! І можливо, саме через те його й прозвали Пухом.

Пригода 2, у якій Вінні-Пух пішов у гості, а потрапив у безвихідь

Одного дня Вінні-Пух неквапливо прогулювався Лісом, мугикаючи собі під ніс нову пісеньку. Пух дуже хотів схуднути, стати Атлетом і тому він вельми старанно робив ранкову гімнастику. Під час гімнастики він склав нову пісеньку. Після сніданку Вінні-Пух все накручував і накручував її у своїй голові, аж поки вивчив напам'ять:

Тара-тара-тара-ра!

Трам-пам-пам, тірлім-пам-па!

Тірлі-мірлі-тірлі-лі,

Трам-пам-пам,

Тірлім-пім-пі!

Мугичучи собі під ніс цю пісеньку, Пух думав про те, що було б, якби він став кимось зовсім іншим. Нараз він опинився перед піщаним пагорком на березі річки, а в

тому пагорку була велика дірка – нора Кролика. Пух подумав, що в Кролика його почастують і залюбки послухають його пісеньку. Пух запитав, чи є хтось вдома. Чийсь голос відповів, що нема, і сказав, що Кролик пішов в гості до Вінні-Пуха. Пух зрозумів, що Кролик вдома. Кролик мусив запросити Пуха. Той пропихався, протискався, просувався і, врешті-решт, опинився у Кроликовій оселі.

Пух дуже зрадів, коли Кролик почав витягати тарілки та кухлики. А коли Кролик запитав, чого дати до хліба: меду чи згущеного молока, Пух так розхвилювався, що попросив і меду, і молока. Правда, спохопившись, він хутенько додав, щоб не склалося думки, ніби він ненажера, що хліба не треба. Після цього він замовк і мовчав довго-довго, бо рот у нього був страшенно зайнятий.

Та ось Пух нарешті підвівся з-за столу, від щирого серця потис Кроликові лапку й сказав, що йому вже час іти. І він почав вилазити з нори, але застряг. Пух не міг лізти ні вперед ні назад!

Тим часом Кролик вискочив на вулицю чорним ходом і підбіг до Пуха. Пух сказав, що не застряг, а просто відпочиває. Кролик почав його витягати. Та нічого не вийшло. Кролик сказав, що треба кликати Крістофера Робіна.

Крістофер жив досить далеко, але хутенько прибів на поміч. Він сказав: "Ох, ти, дурненьке ведмежа!". Та сказав він це таким ніжним голосом, що всім одразу на серці полегшало. Хлопчик сказав, що якщо Пуха не зможуть витягнути, то зможуть заштовхнути назад. Кролику така ідея не подобалася.

Крістофер радив почекати тиждень, доки Пух знову схудне. За цей час Крістофер і Кролик читатимуть Пуху книжки. І от цілих сім днів Крістофер Робін читав цікаву і зрозумілу книжку біля Північного Кінця Пуха (тобто біля голови), а Кролик розвішував випрані рушники на його Південний Кінець (тобто на ноги). А Пух тим часом дедалі тоншав. І коли сім днів минуло, Пуха витягнули.

Крістофер Робін і Кролик, і всі Кроликові Родичі та Знайомі, що витягали Пуха, попадали, витягнувши Пуха, на одну купу. А зверху опинився вільний Вінні-Пух!

Пригода 3, у якій Пух та Паць пішли на лови і ледь-ледь не зловили Бабая

Був у Пуха найкращий друг – крихітне поросятко, якого звали Пацем. Паць мешкав у великій-превеликій хатці, у великому буці, що стояв посередині Лісу. Хатка була у самій середині бука, а Паць мешкав у самій середині хатки. А поблизу хатки стирчав стовпчик з дощечкою з написом "Стороннім В". Більше прочитати там не міг навіть найудатніший грамотій. Якось Крістофер Робін спитав Паця, що на тій дощечці написано. Паць сказав, що дощечка – родинна реліквія, на ній написано ім'я дідуся "Стороннім Вільям".

Був чудовий зимовий день. Паць старанно відгортав сніг перед своїм будинком, аж раптом побачив Вінні-Пуха, який обережно ступав по снігу, роблячи велике коло. Він був такий зосереджений і замислений, що, коли Паць його покликав, він і не подумав зупинитися. Пух пояснив, що полює на Бабая, бо на снігу є сліди. Паць приєднався до Пуха. І тут Пух помітив, що сліди подвоїлись. Невже це бродять Два Справжніх Бабаї?

І вони пішли далі. Сліди вели навкруг маленького вільшаного гайка. Отже, Два

Бабаї, якщо це були вони, теж ішли довкола гайка, і, ясна річ, Пух та Паць подалися й собі довкола гайка.

Щоб було веселіше, Паць дорогою оповідав Вінні-Пухові різні пригоди, які траплялися з його дідусем "Стороннім В". А Пух сушив голову над тим, який же із себе був той Паців дідусь. А сліди все йшли і йшли поперед них...

Раптом Вінні-Пух помітив ще один слід, отже, був ще один Бабай. І вони рушили далі, починаючи трохи хвилюватися, бо як-не-як, а ці Три Невідомі Істоти могли виявитися Дуже Страшними Істотами. І Пацеві до плачу захотілося, щоб його любий дідусь був зараз тут. А Пух думав про те, як було б гарно, якби тут був Крістофер.

Несподівано Пух побачив ще один слід. Паць сказав, що йому треба негайно піти додому й зробити одну справу. Пух побачив на гілці Крістофера. А Паць щодуху задріботів додому, невимовне радіючи з того, що скоро опиниться поза всякими страхами. Крістофер Робін зліз із дерева і розповів, що бачив, як Пух двічі обійшов довкола гайка – спершу сам, а далі Паць побіг за ним, і вони почали ходити удвох...

Вінні-Пух глибоко задумався. Тоді приклав одну свою лапу до одного сліду, а другу – до другого... Тоді двічі почухав кінчик носа і звівся на рівні ноги. Пух зрозумів, що ходив по власних слідах.

Пригода 4, у якій Іа-Іа губить хвіст, а Пух його знаходить

Підстаркуватий сірий ослик Іа-Іа стояв сам-самісінький у зарослому будяччям закутку Лісу, широко розставивши передні ноги та похиливши голову набік. Він думав про Серйозні Речі. Іноді він думав: "Чому?", іноді: "Для чого?", а іноді думав навіть так: "Що з цього буде?". Отож не дивно, що час від часу Іа-Іа навіть сам не розумів, про що ж він думає.

До Іа-Іа прийшов Пух і сказав осликові, що в того немає хвоста. Ослик справді не знайшов хвоста і сказав, що хтось його поцупив. Вінні-Пух подався шукати хвоста, пообіцявши, що знайде. На розшуки він вирушив чудового весняного ранку. Вінні-Пух бадьоро йшов, поки не прибув у Дрімучий Праліс. Адже саме тут жила Сова. "Якщо хто-небудь знає що-небудь, то це, безперечно, Сова", — думав Пух.

Сова мешкала в старовинному замку "Каштани". Авжеж, у неї була не якась там хата, а справжній замок невимовної краси. Принаймні саме так здавалося Вінні-Пухові, бо на дверях замку був і дзвоник з кнопкою, і дзвіночок зі шнурком. А під дзвоником висіла табличка: "Просю на тицьни вітчинять", а під дзвіночком висіла табличка: "Просю смикай вітчинять".

Обидва ці оголошення довелося написати Крістоферові Робіну, бо лише він один на весь Ліс умів писати. Навіть Сова, хоч вона й була мудра і могла читати й писати власне ім'я – Сува, не спромоглася б правильно написати довжелезні важкі слова.

Вінні-Пух розповів Сові про пропажу хвоста. Сова говорила розумними словами, тому Пух нагадав їй, що в нього тирса в голосі і довгі слова його спантеличують. Коли вона сказала, що через газету треба шукати о-хо-чих до розшуку хвоста, Пух подумав, що вона просто чхнула.

Пух хотів вже їсти і з надією скосив очі на буфет, що стояв у кутку Совиної

приймальні. Він пробував прислухатися до того, що казала Сова. А Сова говорила та говорила якісь довжелезні слова, і ті слова ставали дедалі довші й довші, а тоді сказала, що оголошення має написати Крістофер Робін.

Пух уже давно заплющив очі й відповідав лише "так" і "ні" на все, що казала Сова. А через те, що останнього разу він сказав: "Так, так", – цього разу він промовив: "Ні, ніколи!" – хоч і не мав уявлення, про що саме йдеться. А йшлося про те, чи знає Пух, що саме Крістофер написав таблички для Соби.

Вони пішли дивитися на таблички. І на дзвонику Пух побачив шнурочок. Він сказав, що шнурочок на щось схожий. А Сова сказала, що знайшла його на кущику. Пух попросив віддати шнурок для ослика. Ведмедик відніс шнурок справжньому господареві, тобто осликові Іа-Іа.

І коли Крістофер Робін прикріпив хвоста на місце, Іа-Іа з вибриком подався до Лісу і з таким захватом вимахував хвостом, що Вінні-Пухові захотілося їсти. А за півгодини, витираючи губи, він уже гордо виспівував пісеньку про те, як знайшов хвіст ослика.

Стислий переказ по пригодах, автор переказу: Світлана Перець.

Авторські права на переказ належать Укрлібу.

Пригода 5, у якій Паць зустрічається зі Слонопотамом

Одного разу, коли Крістофер Робін, Вінні-Пух та Паць сиділи рядком і вели тиху розмову, Крістофер Робін сказав, що сьогодні бачив Слонопотама. А Пух і Паць сказали, що теж колись бачили Слонопотама. Отак вони поговорили про се та про те, а тоді Пухові й Пацеві настав час збиратися додому.

Вони пішли вузенькою стежкою понад Дрімучим Пралісом. Коли підійшли до струмка і перебралися на той бік, між ними виникла Глибокодумна Розмова, а потім Пух сказав, що надумав зловити Слонопотама. Пацеві було трохи прикро, що не йому першому стрельнула в голову така чудова думка. Тому він відразу погодився спіймати Слонопотама.

Друзі сіли, щоб разом обміркувати все до дрібниць. Пух придумав, що треба викопати Глибоченну Яму, а потім Слонопотам піде гуляти і впаде в цю Яму. Паць похвалив друга за ідею. Пухові наче медом губи помазали, так йому стало приємно від похвали товариша. Треба було тільки обдумати ще одну річ: де саме викопати ту Глибоченну Яму? Паць сказав, що найліпше викопати яму перед самісіньким носом Слонопотама, якраз перед тим, коли він у неї беркицьнеться! "Але ж він тоді побачить, як ми її будемо копати", – сказав Пух. "Не побачить! Адже він дивитиметься на небо!" — сказав Паць. Друзі вирішили, що це все не так просто. Пух бубонів: "От коли б я вмів по-справжньому думати!"

Пух запитав Паця, що би він робив, якби ловив Пуха. Паць сказав, що викопав би яму і туди поставив меду. Пух так мріяв про мед, що аж заснув. Згодом друзі вирішили, що Паць копатиме яму, а Пух піде по мед. Прийшовши додому, Пух взяв з горішньої полиці великий глек із медом. На глекові було написано "МЕТ", та щоб не лишалося ніяких сумнівів, що це справді мед, Вінні-Пух вирішив спробувати на смак. Так він виїв

майже весь. Пух приніс глечик до Паця, і той поставив глечик у яму. Друзі пішли додому. Завтра о шостій ранку вони мали зустрітися біля Сосен і подивитися, скільки Слонопотамів утратило до пастки. І Паць потрюхав до своєї хатки, біля якої була дошка з написом "Стороннім В", а Вінні-Пух почав укладатися спати.

За кілька годин, коли ніч тишком-нишком уже тікала геть, Пух зненацька прокинувся, бо йому хотілося їсти. Пух почалапав до буфета, але не знайшов там нічого. Він пам'ятав, що мав глечик з написом "Мет", але не знав, де його подів. Згодом він проспівав пісеньку і пригадав, що сам одніс глека до Хитрої Пастки на Слонопотамів. Пух знову вклався в ліжко. Проте сон йому наче рукою зняло. Що дужче він силкувався заснути, то гірше це в нього виходило. Пух не витримав і помчав напростець до Шести Сосен. Коли Пух опинився поруч із глеком, його ніс миттю відчув мед, і Пухів язик сам вистромився з рота і став жадібно облизувати губи. "От біда! Слонопотам майже все з'їв!" — говорив Пух. А потім згадав, що вдень з'їв усе сам. На щастя, на денці лишилося ще трішечки меду, тож Пух засунув голову в глек і заходився лизати... Згодом він не міг витягти голову.

Тим часом прокинувся й Паць. Він вирішив перевірити яму, хоч дуже боявся. Спершу він думав, що ніякого Слонопотам там не буде; далі завагався: ні, мабуть-таки, буде; а коли наблизився до Пастки, то вже зовсім упевнився, що Слонопотам таки попався, бо на власні вуха почув, як той щосили слонопотамить. Паць обережно-обережно підповз до Ями і зиркнув униз...

А Вінні-Пух, вилизавши мед, увесь цей час тільки те й робив, що намагався витягти голову з глека - і ніяк не міг! Що дужче він трусив головою, то глек міцніше на неї налазив.

Паць перелякався і закричав: "Слонопотам, страшний Слонопотам!". І він так чкурнув, аж замиготіли його п'яти. На бігу він усе кричав та кричав. Він добіг до будиночка Крістофера Робіна. Із Крістофером Робіном Паць нічого не боявся. І вони пішли глянути в яму.

Крістофер Робін, побачивши у ямі Пуха, раптом голосно засміявся. Він сміявся, аж за живіт брався... Слонопотамова голова добряче луснулася об корінь, і з'явилася голова Вінні-Пуха! І лише тоді Паць зрозумів, який же він був смішний. І йому стало так соромно, що він чкурнув навпрошки додому й ліг у ліжко, бо в нього заболіла голова. А Крістофер Робін та Вінні-Пух пішли разом поснідати.

Пригода 6, у якій Іа-Іа на день свого народження одержує два подарунки

Іа-Іа - підстаркуватий сірий ослик - стояв одного разу на березі струмка й понуро дивився у воду на своє віддзеркалення. До нього прийшов Пух. Ослик мав сумний настрій і казав, що не всі можуть веселитися, співати-танцювати й таке інше... Пух нічого не розумів, тому сів і заспівав загадкову пісеньку. Після кожного куплету ослик мовчав. А вкінці сказав, що сьогодні у нього день народження, найщасливіший день року! Пух щиро привітав друга і побажав багато-багато щастя в цей день. Але Іа-Іа був нещасний: ні дарунків, ні іменинного пирога, ні цукерків, і взагалі - всі його покинули й забули. Пух попросив почекати, а сам щодуху помчав додому.

Ведмедик відчув, що мусить негайно подарувати бідолашному Іа хоча б що-небудь, а опісля він матиме час подумати про Справжній Дарунок. Біля своєї хатки він застав Паця, який підстрибував перед дверима, силкуючись дотягтися до дзвоника. Пух розповів про бідного ослика, який дуже зажурився. Друзі зайшли до кімнати. Пух відразу шаснув до буфета, аби взяти невеличкий горщик із медом для Іа. А Паць вирішив подарувати повітряну кульку. Він побіг по неї додому.

Пух із горщиком меду завернув до струмка. В повітрі стояла спека, а йти було досить далеко. По дорозі Пух виїв мед, аж потім згадавши, куди йде. Ведмедик придумав подарувати порожній горщик, а якщо хтось би написав на ньому ще й "Вітаю з днем народження", то це буде корисна річ. Тому Пух зайшов до Сови і попросив зробити напис.

Пух добре вимив горщика і насухо його витер, а Сова тим часом слинила кінчик свого олівця й думала, як пишеться "день народження". Оскільки Пух не вмів читати, Сова не дуже переймалася, коли написала: "Вита тю ти бе зиднем наро жня вня". А сама пояснила Пухові, що там пише: "Вітаю тебе з днем народження. Бажаю щастя. Твій Пух".

А тим часом Паць устиг збігати до себе додому й узяти повітряну кульку для Іа. Він міцно обхопив її лапками, притис до грудей, щоб вітер, бува, не заніс її в небо, і помчав до струмка, аби прибігти на місце раніше за Пуха. Йому страшенно кортіло найпершим піднести осликові дарунок, щоб усі подумали, ніби Паць згадав про день народження Іа сам, без сторонніх підказок. На нещастя, Пацева ніжка потрапила в мишачу нірку, і він з усього маху заорав носом в землю. Від кульки залишилися гумова ганчірочка. Паць подріботів далі, уже не так весело. Та все ж він скоро добіг до того місця, де над струмком стояв Іа-Іа й дивився на своє віддзеркалення у воді. Паць привітав ослика з днем народження.

Іа так зрадів, що у нього справжній день народження! Паця розповів, що подарунок – кулька, лопнула і від неї лишився маленький гумовий квачик. Іа трохи засмутився, що велика повітряна червона кулька лопнула. Але саме прийшов Пух. Паць сидів віддалік, похиливши голову на лапки, і тихенько шморгав носом. А Пух подарував осликові Дуже Корисний Горщик і прочитав напис. Глянувши на горщика, Іа-Іа страшенно розхвилювався. Він сказав, що саме туди покладе свою кульку.

Ослик схопив колишню кульку зубами й обережно поклав її у горщик, далі витяг її і поклав на землю, а далі знову взяв її зубами і обережно поклав у горщик. Ослик, Пух і Паць неймовірно зраділи.

Крістофер Робін запитав мене, що тоді він подарував осликові. Виявилось, що Крістофер просто забув, що подарував Іа фарби і підготував день народження зі святковим пирогом, цукерками і морозивом.

Пригода 7, у якій Кенга та Крихітка Ру з'являються в лісі, а Пацеві нежданно-негадано намілюють шию

Здавалося, жодна жива душа не знала, звідки вони взялися і як опинилися у Лісі – мама Кенга і Крихітка Ру.

Пух почвалав у гості до друга Паця, у якого саме гостював Кролик. І вони почали міркувати усі троє, звідки взялися Кенга і Ру. Кроликові не подобалася та Чужинська Тварина, яка носить своїх дітей у кишені. Кроликові було дивно: якби він носив своїх родичів у кишенях, йому би знадобилося сімнадцять кишень і ще одна для носовичка. Усі вмовкли й довго-довго думали про кишені.

А потім Кролик придумав викрасти Крихітку Ру, сховати його, а коли Кенга запитає: "Де ж це моя Крихітка Ру?", сказати: "Ага!" так, щоб Кенга зрозуміла, що вони знають, де її Крихітка Ру. Таке "ага" означає: "Ми тобі скажемо, де Крихітка Ру, якщо ти пообіцяєш піти з нашого Лісу й ніколи не повертатися".

Паць сказав, що говорив з Крістофером, який сказав, що Кенга, між іншим, вважається Одним із Найлютіших Звірів. І якщо в неї забрати дитину, то цей звір стає такий лютий, як Двоє Найлютіших Звірів. Кролик назвав Паця найбільшим боягузом. Паць зашморгав носом: він був найменшим, тому боявся.

Кролик сказав, що Кенги бувають люті лише взимку, а в усі інші пори року вони – Найсумирніші Створіння. Паць перестав боятися. Кролик склав план, як викрасти крихітку Ру: Пух має заговорити до Кенги так, щоб вона глянула в інший бік. За цей час Паць вскочить до неї в кишеню. А Кролик тим часом втече з Ру. Коли Кенга помітить, що то не Ру, тоді друзі скажуть: "Ага!".

Паць засумнівався у тому, що Кролик говорив про зиму. Але Кролик заспокоїв його. А Пухові наказав говорити й говорити з Кенгою, щоб вона нічого не помічала. І вони всім гуртом подалися шукати Кенгу.

Кенга й Ру тихо-мирно бавилися на піщаній галявці. Крихітка Ру стрибав у пісочку. З-за пагорба й вигулькнув Вінні-Пух. Він привітався, а Крихітка Ру показав, як вмیه стрибати. Кролик та Паць вигулькнули з-за пагорба з іншого боку, й собі привіталися з Кенгою і Ру. Пух почав відволікати Кенгу, розповідаючи вірш. Але вона не зводила очей із Крихітки Ру. Вона сказала, що йде уже з сином додому. Кролик непомітно підштовхнув Пуха ліктем у бік. Пух показав їй дерево праворуч. Але вона далі дивилася на Крихітку Ру. Пух сказав, що на дереві сидить пташка. І тут нарешті Кенга озирнулася. І саме тієї миті Паць вскочив у кишеню, а Кролик міцно притис до себе Крихітку Ру і дременув з ним. "Куди ж це Кролик подівся? Ну як, любий Ру, все гаразд?" — питала Кенга. Паць із дна Кенжиної кишені пропищав щось голосом Ру. Кенга пострибала додому. Дорогою Паць у Кенжиній кишені підлітав, як м'яч.

Звісно, вдома, щойно Кенга розстебнула свою кишеню, вона одразу помітила, що її підманули. Спершу вона ледь не злякалася, та наступної миті збагнула, що лякатися нічого: бо ж вона була цілком певна, що Крістофер Робін нікому не дозволить скривдити Крихітки Ру. Кенга вирішила покепкувати з Кроля, Паця і Пуха.

В цей час Кролик сидів у себе вдома й любесенько грався із Ру, відчуваючи, що з кожною миттю все дужче й дужче любить Крихітку Ру, а Пух, якому враз заманулося стати Кенгою, ще й досі стрибав на піщаній галявці посеред Лісу.

Кенга сказала Паці, що сьогодні має бути холодна ванна. Паць, який узагалі не терпів ніяких ванн, затремтів від обурення й, зібравши усю свою хоробрість, рішуче

сказав, що він Паць. Але Кенга все одно називала його Ру. Не встиг Паць навіть зойкнути, як уже опинився у ванні. Кенга заходилася щосили терти його великою кудлатою мочалкою з милом. Потім – витирала. Нарешті, настав час випити риб'ячий жир.

У цей час хтось постукав у двері. Зайшов Крістофер Робін. Він сказав, що бачив Ру в гостях у Кролика. Коли Паць попросив Крістофера сказати Кензі, що він дійсно Паць, Крістофер сказав, що це ніякий не Паць. Паць роззявив рота, щоб сказати щось інше, і в цей час Кенга засунула йому в рот ложку з ліками, а тоді ніжно поплескала по спині й сказала, що риб'ячий жир дуже-дуже смачний, коли до нього гарненько звикнеш.

Паця випручився з обіймів Кенги і скочив на долівку. На його щастя, Крістофер Робін не причинив дверей. Ніколи за все своє життя Паць не бігав так швидко, як тепер. Він летів, мов на пожежу.

Отак Кенга й Крихітка Ру zostалися жити в Лісі. І щовівторка Крихітка Ру на цілий день ішов у гості до свого щирого друга Кролика, а Кенга проводила кожний вівторок зі своїм щирим другом Пухом, навчаючи його стрибати, а Паць щовівторка гостював у свого давнього щирого друга Крістофера Робіна. І всім було страшенно весело.

Пригода 8, у якій Крістофер Робін веде "ех-спотикацію" до Північного Полюсу

Одного чудового дня Пух чалапав на другий кінець Лісу, щоб провідати Крістофера Робіна. Пух ішов і співав пісеньку про ведмедя, яку тільки-но придумав.

Крістофер Робін сидів на порозі й натягав свої Похідні Чоботи. Тільки-но Пух побачив Похідні Чоботи, він ураз зрозумів, що незабаром має трапитися Пригода, тож він хутенько злизав з губів рештки меду і підтягнувся, як тільки міг, щоб показати, що він готовий до всього. Крістофер Робін сказав, що вони підуть в експедицію. "В ех-спотикцію?" – з цікавістю перепитав Пух. Крістофер пояснив, що йде шукати Північний полюс. Пух побіг розказати про це усім друзям.

Першим, кого зустрів Пух, був Кролик. Пух розповів усе, так як сам зрозумів, а потім подався до Пацевої хатки. Паць сидів на ганку. Він зрадів, бо з Крістофером не боявся йти куди завгодно.

Незабаром усі-всі зібралися біля хатки Крістофера Робіна, і "ех-спотикція" почалася. Попереду виступали сам Крістофер Робін і Кролик, за ними Паць та Пух, далі Кенга з Крихіткою Ру в кишені й Сова, ще далі – Іа, а в самому кінці тюпали всі Кроликові Родичі та Знайомі. Іа говорив, що прийшов тільки з почуття обов'язку.

Крістофер Робін кричав: "Уперед!". З ним кричали Пух і Паць, Сова, Кролик. Так вони вийшли в похід до полюса. І по дорозі всі весело гомоніли про се та про те – всі, окрім Пуха, який саме складав пісню про експедицію.

"Ех-спотикція" дійшла до річки. Усі дуже обережно посувалися берегом річки, долаючи скелю за скелею, і незабаром вийшли на те місце, де кручі відступали від води. Крістофер Робін скомандував, щоб усі посідали перепочити. Усі почали їсти. Пух ненароком сів на будяки, які мав їсти Іа. Ослик сказав друзям, що ніколи не завадить виявити трохи поваги, тобто уваги до свого ближнього, і треба дбати не тільки про себе.

Крістофер Робін упорався зі своїм сніданком, а потім тихо порозмовляв з Кроликом.

Вони говорили, як би їм знайти Північний Полюс, але вони не знали як. Паць лежав горілиць на траві й мирно собі хропів. Крихітка Ру хлюпався в річці, а Сова розповідала Кензі дуже цікаву історію, хоча Кенга її зовсім не слухала.

Від річки почувся сплеск, а далі тоненький писк Ру і зляканий крик Кенги. Виявилося, що Ру упав у воду. Крістофер побіг рятувати Ру. А течія прудко несла малюка до водоспаду. Кожен, як міг, старався допомогти Крихітці Ру. Кенга величезними стрибками мчала вздовж берега і все допитувалася: "Ру, любий мій, ти й справді не потонув?", а Ру, долаючи плеса й водоспади, завжди відповідав одне: "Дивіться, як я плаваю!".

Іа-Іа обернувся задом до річки й опустив хвоста у воду, саме туди, куди перед тим упав Крихітка Ру. Іа хотів, щоб Ру зловився за хвоста. Крістофер Робін із Кроликом бігли понад берегом.

І тут Пух щось надумав. Він стояв за два плеса нижче від того місця, де зараз борсався Ру, і тримав у лапах довгу тичку. Мить – і Кенга теж була біля нього. Схопивши тичку за другий кінець, вона одним махом перестрибнула через річку. Тепер Пух тримав тичку з одного, а Кенга – з другого боку річки, а далі вони разом опустили її до самої води, і невдовзі Крихітка Ру вчепився за тичку й вибрався на берег. Крістофер сказав, що це не просто тичка, а вісь, і Пух відкрив Північний полюс. Пух зрадів.

Коли всі повернулися на лужок, Іа все ще сидів на тому самому місці, де його залишили, і мочив у воді свого хвоста. Побачивши Ру, Іа витяг хвоста з води і помахав ним, бо він затерп і занімів. Крістофер Робін пожалів ослика, витяг носовичок і став витирати хвоста. Крістофер розказав Іа, як Пух знайшов земну вісь.

Друзі встромили вісь у землю, і Крістофер Робін прив'язав до неї дощечку з написом: "Північний полюс. Відкритий Пухом. Пух його наш". Потому всі розійшлися по домівках. Пух так пишався своїм подвигом, що, опинившись у власній хатці біля власного буфета, мусив перш за все гарненько підкріпитися.

Пригода 9, у якій паць із усіх усюд оточений водою

Дощ усе хлюскотів, і Паць сказав собі, що ніколи за все своє життя не бачив стільки дощу одразу. А дощ усе періщив – з ранку до ночі, день за днем. Паць уявив собі, що він сидить у гостях у Пуха й вони розмовляють про дощ. Отак любенько погомоніти – хіба то не радість, не насолода?! Бо навіщо тоді взагалі здалися такі незвичайні речі, як повені чи потопи, коли тобі навіть ні з ким про них погомоніти?

А видовище було-таки справді незвичайне. Маленькі сухі рівчачки стали струмками; маленькі струмки стали річками; а річка розлилася широко та далеко. Паць боявся, що оточений водою, нічого не зможе робити. Ось вода вже й підступила майже до самого віконця. Паць і досі не спромігся щось вдіяти.

Паць думав, як зараз добре Пухові, Сові, Кроликові, Кензі, Іа... Раптом Паць згадав історію, що її колись давно розповідав йому Крістофер Робін, – історію про моряка на безлюдному острові, який написав усе, що треба, на папірці, поклав той папірець у пляшку, а пляшку кинув у море...

І Паць написав: "Ой порятуйте" Паця (мене)". А на звороті: "Це я, Паць! Мерщій допоможіть!". Потому він запхнув папірця у пляшку, яку міцно закоркував і, висунувшись у віконце якомога далі, але так, щоб не випасти, щосили кинув її у воду.

Коли почався дощ, Вінні-Пух спав. Напередодні Пух страшенно стомився, бо після того, як відкрив Північний полюс, подався сам відкривати Східний полюс. Відкрив він його чи ні, я забув, але додому він повернувся стомлений. Пухові снилося, що він уже на Східному полюсі, і цей полюс страшенно холодний. Пух розшукав бджолиний вулик і ліг у ньому спати, але для задніх лапок у вулику місця не вистачило, тому їх довелося залишити надворі. Нараз прийшли Дикі Бабаї, що живуть на Східному полюсі, і почали вискубувати хутро на його лапках, аби вимостити гнізда своїм малюкам. Лапкам ставало холодно. Пух прокинувся, а його ноги були у воді і скрізь довкола нього – також вода! Треба було рятуватися.

Пух схопив найбільший глечик з медом і врятувався з ним на товсту-претовсту гілляку свого дерева, що стриміла високо-високо над водою. Потому він зліз назад і врятувався ще з одним глечиком. Таким чином він врятував десять глечиків з медом.

Наступного дня на гілляці сидів сам Пух і дригав у повітрі ногами, а поруч стояло чотири глечики з медом... Третього дня на гілляці сидів сам Пух і дригав у повітрі ногами, а поруч стояв один-єдиний глечик із медом... Четвертого дня на гілляці сидів сам Пух, а біля нього... не було жодного глечика з медом. І саме цього ранку четвертого дня повз нього пропливла пляшка, що її кинув Паць. Із радісним вигуком "Мед! Мед!" Пух шубовснув у воду, схопив пляшку і безстрашно виволік її на дерево.

Пух не міг прочитати записку, бо читати не вмів. Записку треба було показати Сові чи Крістоферу. Пух узяв найбільшого свого глечика і вирішив зробити з нього корабля, який назвав "Плавучий Ведмідь". Ведмедик кинув свій корабель у воду і плигнув слідом за ним. Деякий час Пух не міг на нього вибратися, але, зрештою, вони поладнали.

Крістофер Робін жив у найвищій частині лісу. Вода не могла добратися до його житла. Крістофер майже весь час сидів у хаті й думав про всяку всячину. Щоранку він виходив із парасолькою надвір і встромляв паличку на тому місці, до якого доходила вода, а наступного ранку паличка зникала під водою, і йому доводилося встромляти нову паличку.

На ранок п'ятого дня Крістофер Робін побачив, що вода остаточно оточила його звідусіль, і він зрозумів, що вперше у своєму житті опинився на справжньому острові. І саме цього ранку десь із-за води прилетіла Сова. Крістофер сказав, що непокоїться за Пуха. Хлопчик просив злітати і подивитися, як там друзі. Сова полетіла, а невдовзі повернулася і сказала, що Пуха нема. Та тут Пух обізвався за спиною Крістофера. Друзі кинулися один одному в обійми. Пух показав повідомлення з пляшки. Крістофер Робін прочитав послання про повінь, яка оточила Паця з усіх усюд. Треба було рятувати друга. Крістофер відправив до Паця Сову. Хлопчик сподівався, що добереться до Паця на кораблі Пуха, але кораблем виявився глечик. Хлопчик не знав, що діяти. І тоді Вінні-Пух сказав таку мудру річ, що Крістофер Робін тільки витріщив очі й роззявив рота. Пух сказав, що вони попливуть на парасольці Крістофера.

І Крістофер Робін одразу зрозумів, що це й справді можливо!.. Він розчахнув свою парасольку й опустив її на воду догори ручкою. Корабель-парасолію назвали "Пухова Мудрість". Можете собі уявити, як зрадів Паць, коли нарешті побачив Корабель! Власне, на порятункові Паця вся ця пригода й закінчується.

*Стислий переказ по пригодах, автор переказу: Світлана Перець.
Авторські права на переказ належать Укрлібу.*

Пригода 10, у якій Крістофер Робін влаштовує свято на честь Вінні-Пуха

Одного дня, коли сонце знову завітало до Лісу й принесло з собою духмяні пахощі травня, Крістофер Робін покликав своїм свистом Сову. Хлопчика сказав їй, що треба влаштувати урочисте свято на честь Вінні-Пуха, який врятував Паця від потопу. Сова мала сповісти про це Пуха й усіх-усіх, бо свято відбудеться завтра.

Першим, кого вона зустріла, був Вінні-Пух. Вона лише переказала Пухові слівце в слівце розмову з Крістофером Робіном і полетіла до Іа-Іа. А Пух думав, як здивуються всі, коли дізнаються, що це не просто собі свято, а спеціальне свято на його честь. Свою радість Пух втілив у Нетерплячу Пухову пісню.

Сова розповіла про свято Іа-Іа. Ослик надіявся, що йому пришлють недоїдки зі святкового стола. Але він дуже здивувався, що й для нього є запрошення.

Крістофер Робін зробив із довгих дощок довгий стіл, щоб за тим столом помістилися геть усі. Сам Крістофер Робін сів з одного кінця столу – як Господар, а Пух сів із другого кінця столу – як Перший Гість, а поміж ними ліворуч сіли Сова, Іа-Іа та Паць, а поміж ними праворуч сіли Кролик, Крихітка Ру та Кенга, а довкола них, уже просто на траві, розмістилися всі Кроликові Родичі та Знайомі.

Це було перше свято, на яке потрапив Крихітка Ру, і тому він страшенно розходився. Тільки-но гості посідали, він почав усіх зачіпати.

Коли всі добре собі пригостилися, Крістофер Робін постукав ложкою по столу, і всі миттю замовкли. Крістофер сказав, що це свято на честь Пуха, який зараз отримає Великий Подарунок! Крістофер почав шукати подарунок. А Іа почав говорити, що саме він зробив героїчний вчинок. Паць тихенько сказав Пуху, що думав, що це свято ведмедика.

Нарешті, Крістофер знайшов подарунок. Іа ніхто не слухав. Пух квапився розпакувати свій Дарунок. Ведмедик ледве не впав від щастя!.. У пакунку лежала Спеціальна Скринька із чудовим набором олівців! А ще там була Машинка для загострювання олівців, Червона Гумка, Лінійка. І всі ці речі мали своє окреме місце у Спеціальній Скриньці, яка до того ж ще й клацала, коли ви зачиняли накривку. "Ого, Пуше!" – сказали всі, за винятком Іа.

Пізніше, коли на землю зійшов золотавий вечір і всі попрощалися з Крістофером Робіном та подякували йому за гостину, Пух та Паць разом почували додому.

Пригода 11, у якій на Пуховій Галявці ставлять хатку

Одного разу Пух пішов до Паця подивитися, що робить його друг. Ішов сніг, і Вінні-Пух думав, що Паць сидить біля грубки та вигріває ніжки. Але Паця не було вдома. Пух

поспівав пісеньку і пішов додому подивитися, котра година. Зненацька Пух у своїй домівці побачив Паця, який зручно вмотивувався в його найкращому кріслі. Виявилося, що друзі одночасно вирушили гості один до одного.

Пух та Паць за добрі півгодини вирушили до Іа, щоб заспівати Пухову пісеньку. Вітер ушух, і сніг тихенько падав. Паць, трішки соромлячись, сказав, що треба вернутися додому та повчити як слід пісеньку, а вже тоді заспівати її для Іа. Пух сказав, що йти додому й вивчати пісеньку там не слід, бо це Спеціальна Дорожня Пісенька для Снігової Погоди, і її треба співати дорогою, коли йде сніг.

Поки Пух проспівав ще раз, вони вже майже наблизилися до Сумного Урочища, де жив Іа-Іа. Вони завернули до паркану, що обгороджував сосновий гайок, і посідали на хвіртці. Там вони ще шість разів підряд проспівали Пухову пісеньку. Пух надумав, що треба збудувати хатку для Іа, бо всі друзі мають хатки, а він не має. І будинок треба збудувати біля оцього гайка, бо тут не буває вітру. Місцинку треба назвати "Пухова Галявка". Паць сказав, що за гайком лежить ціла купа всяких палиць. Друзі позлазили з хвіртки й подалися по палиці та інші деревини.

Крістофер Робін цілий ранок був зайнятий удома. До нього зайшов Іа і спитав, чи хлопчик не бачив його хатинки. Крістофер здогадався, що ослик не має хатинки. Потім Іа сказав, що вже збудував собі хату біля свого маленького гайка. І коли йшов звідти вранці, вона там стояла, а коли ослик повернувся, її там не було. Крістофер швидко вдягнувся і пішов з осликом, щоб усе з'ясувати. Вони швидко прийшли на ту галявку за сосновим гайком, де вже не було хати Іа.

Крістофер Робін почув недалеко спів Пуха і Паця. Хлопчик погукав Вінні-Пуха. Пух і Паць побачили разом Крістофера та Іа і зраділи, що зроблять чудовий і несподіваний дарунок для ослика. Хлопчик розповів сумну історію про зниклу хатку Іа.

Пух та Паць уважно слухали, проте їхні очі дедалі круглішали та круглішали. Коли ведмедик і Паць дізналися, що хатка Іа це ті палиці, що вони взяли для будівництва, то не змогли нічого пояснити і повели Крістофера та Іа на інший бік гаю.

Вони вийшли на галявину, там стояла хатка Іа – гарна, мов лялечка. "Ось твоя хатка", – сказав Паць. "Усередині не гірша, ніж зовні", – гордо сказав Пух. Іа зайшов до хатки, і... вийшов назад. Він думав, що хатку просто задуло сюди вітром.

Всі попрощалися із щасливим господарем нової хатки, і Крістофер Робін з Пухом та Пацем пішли обідати. Дорогою друзі розповіли хлопчикові про Жахливу Помилку, якої вони допустилися. І коли Крістофер Робін досхочу насміявся, усі троє бадьоро заспівали Пухову Похідну Пісеньку для Снігової Погоди.

Пригода 12, у якій до лісу приходить Тигра і снідає

Однієї ночі Вінні-Пух прокинувся від незвичайних звуків. За його дверима було чути не гарчання, не скавчання, не нявчання – якийсь незнайомий шум. Вінні-Пух вибрався з ліжка й відчинив двері. Перед ним стояв Тигра. Звірі познайомилися, і Пух запросив Тигра. Скоро вони лягли спати. Пух не боявся, бо Тигра сказав, що Крістофер Робін про нього знає.

А вранці, прокинувшись, Пух побачив Тигра, який видивлявся сам на себе у

дзеркало. Пух почав пояснювати Тигрі, що таке дзеркало, але тільки він дійшов до найцікавішого, Тигра сказав, що хтось лізе на стіл. Він плигнув до столу, схопив скатертину, стягнув і тричі загорнувся в неї й весело сказав: "Ну, хто переміг? Я?". Пух розгорнув Тигру і приготував усе до сніданку. Скуштувавши меду, Тигра заявив, що не любить їсти такого. Пух не тільки не засмутився, а навіть зрадів і чимшвидше сказав, що, тільки-но він покінчить зі своїм сніданком, він поведе Тигру в гості до Паця, і там Тигра зможе пригоститися Пацевими жолудями.

І ось після сніданку вони подалися в гості до Паця, і дорогою Пух пояснив, що Тигру треба не дуже розскакуватися для першого знайомства з Пацем.

Паць трохи налякався Тигри, бо він був великим. Пух попросив жолудів для нового знайомого. Паць дав полумисок із жолудями, а сам щільніше присунувся до Пуха. Трохи пожувавши, Тигра сказав, що не любить жолудів. Паць запропонував піти до Іа та пригостити Тигру будяками. Коли друзі прийшли до осла, той довго думав і розглядав Тигру, а тоді сказав: "А коли він піде звідси?". Пух став пояснювати, що Тигра - великий друг Крістофера Робіна і що він прийшов у Ліс назавжди; а Паць пояснював Тигрі, щоб він не ображався на Іа, бо ослик завжди такий понурий; а Іа-Іа пояснював Пацеві, що - навпаки - сьогоднішнього ранку він надзвичайно веселий; а Тигра всім пояснював, що він досі ще не снідав.

Іа підвів Тигру до найколючішого будяка, який беріг до свого Дня народження. Тигр скуштував, але йому теж не сподобалося. Паць сказав, що треба йти до Крістофера Робіна. Іа сказав, що хлопчик саме в Кенгі. Тож друзі пішли до кенгурихи. Дорогою Пух співав пісеньку про Тигру, а той увесь час весело вистрибував попереду.

Біля хатки Кенгі стояв Крістофер Робін. Тигра щодуху помчав до нього. Пух та Паць підійшли до Крістофера Робіна, міцно обнялися-привіталися і пояснили в чому справа. Усі зайшли до Кенгі, і вона попросила Тигру заглянути у буфет, щоб щось собі там знайти поїсти. Кенга одразу збагнула, що хоч Тигра й здається великим, але він так само, як і її Крихітка Ру, потребує ласки й турботи.

З дозволу Кенгі Пух взяв собі бляшанку згущеного молока. А Тигра перекопирсав увесь буфет і не знайшов нічого собі до смаку.

В цей час Кенга, Крістофер Робін та Паць обступили Крихітку Ру, умовляючи його випити риб'ячий жир. Ру не хотів, а Тигрі він дуже присмакував. Крихітка Ру радів. Тепер нас не здивує, що Тигра назавжди зостався жити в хатці Кенгі і щодня пив риб'ячий жир на сніданок, обід та вечерю. Деколи після жиру він їв манну кашу, якою годували Крихітку Ру.

Пригода 13, у якій всі йдуть на розшуки і Паць знову зустрічає Слонопотама

Одного разу Пух сидів удома і зосереджено перелічував свої горщики з медом. Раптом прийшов Кролик, збивши Пуха з лічби. Кролик хотів спитати, чи Пух не зустрічав Кузьки - одного з його родичів і знайомих. Кролик мав так багато Родичів та Знайомих, всі вони були такі різні на вигляд і зріст, що Пух навіть не уявляв, де можна було б зустріти того Кузьку.

Кузьки давно уже не бачили в лісі, і Кролик пообіцяв Крістоферові організувати

його розшуки. Тож Пух і Кролик подалися на розшуки. Пух мав шукати біля Шістьох Сосен, а тоді в напрямку Совиного Замку "Каштани". Коли вже Кролик зник з очей, ведмедик раптом згадав, що він забувся спитати, а хто ж такий Кузька – чи він із тих Кроликових Родичів та Знайомих, які можуть сісти тобі на носа, чи з тих, на котрих ти сам можеш ненароком наступити й не помітити. Але тепер було пізно питати, і тому Пух подумав, що найкраще буде почати ці Лови з розшуків Паця, аби розпитати в нього, кого вони розшукують. Пух розробив собі план, кого шукати: спочатку Паця, тоді Кузьку, а потім – Кролика (сказати йому, що Пух розшукав Кузьку), а ще потім – Кузьку знову (сказати Кузьці, що Пух розшукав Кролика).

Пух був дуже заклопотаний обмірковуванням свого плану розшуків і зовсім не дивився собі під ноги. Він перечепився об якийсь корч і впав. "Рятуйте!" – сказав тоненький, писклявий голосок. Пух подумав, що він упав в колодязь, і це його голос. Та виявилося, що Пух впав на Паця, у яму. Ведмедик сказав, що вони з Пацем упали в Слонопотамову Пастку на Пухів! Від такої новини Паць перелякався. Пух планував, у разі приходу Слонопотама, мугикати пісеньку. Або Пух міг сказати Слонопотаму, що зробив на нього пастку і чекав, поки той впаде у неї. І мугикатиме далі, а це зовсім приголомшить Слонопотама. Паць більше не боявся і уявляв, як Вінні-Пух розмовляє зі страшним Слонопотамом. І тут Пацеві зробилося трішечки сумно, бо він раптом подумав, що було б краще, аби така Серйозна Розмова відбулася між ним, Пацем, і Слонопотамом. Паць навіть уявив свою розмову зі Слонопотамом, у якій поросятко вестиме себе зовсім безстрашно. А вкінці Слонопотам ще й втече.

Поки Паць отак мріяв, а Пух пригадував, скільки ж у нього залишилось горщиків з медом – чотирнадцять чи п'ятнадцять, по всьому Лісі йшли розшуки Кузьки.

Крістофер Робін знайшов Пуха і Паця у ямі. Хлопчик сміявся, а Паць із несподіванки й страху підскочив вище власної голови (він думав, що це прийшов Слонопотам), а Пух, напівсонний, і далі мріяв про свій мед. Паць не бачив хлопчика і вирішив, що це Слонопотам. Паць сказав: "Таратара-тара-ра...". Він не підводив очей і не обертався, бо знав, що коли ти обертаєшся й бачиш перед собою Лютого Слонопотама, то ненароком можеш усе забути. "Трам-пам-пам, тірлім-пам-па!" – сказав Крістофер Робін голосом Пуха, бо це Пух вигадав пісеньку, яка починалася цими словами. І коли Крістофер Робін хотів заспівати цю пісеньку, він завжди співав її голосом Пуха. Найстрашнішим, найлютішим голосом Паць сказав: "Хо-хо!". Тоді хлопчик обізвався своїм голосом. Паць налякався, бо Слонопотам промовляє голосом Крістофера Робіна. Паць, спантеличений та приголомшений, сказав, що тут пастка. В цей час прокинувся Пух, бо йому засвербіло на спині. Пух угледів Крістофера Робіна і привітався. Паць зиркнув угору. Йому зробилося соромно і ніяково. Але нараз він помітив, що у Пуха по спині повзе Кузька!

Паць знову відчув себе щасливим. І коли Крістофер Робін повитягав їх із ями, вони всі троє, побравшись за руки, пішли додому.

За два дні Кролик випадково зустрів у Лісі Іа-Іа. Ослик ще досі шукав Кузьку.

Пригода 14, у якій з'ясовується, що Тигри не лазять по деревах

Одного разу Вінні-Пух вирішив провідати ослика Іа, бо вони не бачилися аж з учорашнього дня. Наспівуючи пісеньку, він пішов до ослика, але раптом згадав, що не бачив Сови з позавчорашнього дня. Тому він завернув у Дрімучий Праліс подивитися, чи вдома Сова. Наспівуючи ту саму пісеньку, він пішов до річки, де раптом затурбувався – а як же там поживають Кенга, Ру й Тигра.

Пух сів на камінь посеред річки і, думаючи, що ж йому тепер робити, проспівав ще один куплет пісеньки. Пух згадав про Кролика, підвівся з каменя, повернувся на берег і рішуче пішов до Кроликової хатки. Але не встиг він ступити й кількох кроків, як подумав, що Кролика може не бути вдома. А ще Пух боявся знову застрягнути у дверях. І весь цей час, поки Пух отак розмірковував, він непомітно збочував дедалі лівіше й лівіше і опинився нарешті на свій превеликий подив... біля власних дверей!

Була саме одинадцята година ранку. Був саме підходящий час, щоб трохи... Одне слово, за півгодини Пух вийшов з дому й пішов до свого друга Паця. А, йдучи, він витирав лапкою губи й наспівував пісеньку.

Паць копав ямку під самим порогом своєї хатки: він садив жолудь, щоб біля порога виріс дуб, і тоді буде багато-багато жолудів, по які не доведеться нікуди ходити.

Пухові захотілося посадити біля свого порога стільник з медом, щоб виріс цілий вулик. Паць був у цьому не зовсім певен. Він поклав жолудь у викопану ямку, присипав його землею, а тоді на тому місці пострибав.

Пух запропонував провідати Кенгу, Ру і Тигру. Паць погодився, але він ще й досі трішечки побоювався Тигри. Тигра був страшенно стрибучий і мав жахливу звичку – вітався так, що потім у вас завжди були повні вуха піску. Отож вони подалися до Кенжиної хатки.

Того ранку в Кенги був саме прибирально-господарський настрій. Вона вирішила скрізь навести порядок. Ру і Тигру мама випровадила з дому, давши Крихітці Ру пакет бутербродів із салатом, а Тигрі – пакет бутербродів із риб'ячим жиром. І вони пішли собі в Ліс, і дорогою Тигра розповідав Крихітці Ру (якого це дуже цікавило) про все, що Тигри вміють робити. Тигра говорив, що вміє літати і стрибати, але просто не хоче показувати. Невдовзі вони добралися до Шести Сосен. Ру сказав, що вміє плавати. Тигра теж похвалився, що вміє і плавати, і по деревах лазити. Ру показав на дерево і спитав, чи зможе Тигра вилізти на нього. Тигра раптом відчув страшенну впевненість, що Тигри лише для того й створені, аби лазити по деревах. Він почадив собі Ру на спину, й вони полізли.

Тигра важко давалося лізти. А гілка, на якій він зупинився, зненацька обламалася, і він, відчуваючи, що падає, ледве встиг зачепитися за вищу гілку. Ру зліз із Тигри і примостився поруч. Кенгуреня вважало, що Тигра падав просто для сміху.

Тим часом Вінні-Пух та Паць чалапали собі Лісом. Пух віршами розповідав Пацеві про те, що він ладен усе робити, тільки б далі не товстіти, і що він не буде товстіти, а навпаки... а Паць думав про те, чи скоро виросте жолудь, якого він посадив.

Раптом Паць побачив когось на Сосні. Друзі налякалися, що це страшний Ягуар. Паць відчував, що не слід підходити до дерева, з якого – так і чекай кинеться лютий

звір. Паць уже збирався побігти додому в якійсь страшенно невідкладній справі, коли звір подав голос: "Поможіть! Поможіть!". Поросятко зрозуміло, що на дереві сидять Тигра й Крихітка Ру. Кенгуреня сказало, що тигри вниз лазити не вміють, бо їм дуже плутаються між ногами хвосты. Вони вміють тільки вгору. І Тигра про це забув. Пух заходився наминати Тигрині бутерброди, що лежали під Сосною. Потім сказав, що може зняти Крихітку Ру, але Тигри не дотягне. Пух доїдав бутерброди Крихітки Ру, коли раптом на галявку вийшов Крістофер Робін у супроводі Іа. Пух кинувся до хлопчика і сказав, що Тигра і Крихітка Ру залізли прямо на Шість Сосен, а злізти не можуть.

Крістофер Робін подивився на дерево, де сидів Тигра із Крихіткою Ру, і спробував щось придумати. Він скинув свою сорочку, друзі взялися за її краї. Крихітка Ру стрибнув на самісінький центр рятувальної сорочки. Летів він так прудко, що його знову підкинуло майже на ту ж висоту, і він ще довго підлітав то вгору, то вниз, вигукуючи: "О! о! о-о!.."

Тигра, хоч боявся, все-таки змушений був стрибнути. Почулося – гуп! – а далі – трісь!!! – і на землі зробилася "весела купочка". Крістофер Робін, Пух та Паць підвелися першими, потім вони підняли Тигру, а на самому споді був Іа.

Пригода 15, у якій Кролик має клопітний день і ми дізнаємося, що Крістофер Робін робить уранці

Усе віщувало, що Кролик знову матиме страшенно клопітний день. Не встиг він як слід прокинутись, як уже відчув, що сьогодні все залежить від нього і всі від нього чогось чекають. Він вийшов із дому і розмірковував, із чого почати. Найближче йому було до Кенжиної хатки, бо там жив Крихітка Ру, який чи не найкраще за всіх у Лісі вмів казати "Авжеж, Кролику" й "Гаразд, Кролику...". Тепер там жив Тигра, який сам усе знав краще за Кролика. Тому до Кенги Кролик точно не хотів. І пішов до Крістофера Робіна, бо хоч любив Пуха, Паця й Іа, проте вважав, що у голові в них тирса.

Трюхикаючи далі й далі, Кролик зайшов у ті місця, де мешкали його Родичі та Знайомі. Мимохідь привітавшись з усіма, Кролик біг далі. А його Родичі, а саме з родини Комашок, включно з Кузьчиним Синочком, гайнули до Дрімучого Пралісу й полізли на дерева, щоб подивитися, що відбуватиметься.

Кролик поспішав краєм Дрімучого Пралісу, з кожною миттю дужче відчуваючи важливість свого завдання, і нарешті він прибіг до дерева, в якому жив Крістофер Робін. Та хлопчика не було вдома. Кролик раптом помітив на землі клаптик паперу, що раніше був пришпилений до дверей. Ось що там було написано: "Пішов скоровернус залнятий скоровернус К.Р."

Кролик вирішив, що треба негайно повідомити інших. І він поважно рушив у дорогу. Він гайнув до Сови, бо вона була найближче. Сова завжди зустрічала гостей словами: "Забирайся геть! Я думаю!". Кролик сказав, що він теж вміє думати, а в інших у головах тирса. Тоді показав записку. Сова була спантеличена: вона вміла писати "Сува", досить непогано вміла читати, але... Сова хотіла щось спочатку вивідати.

Кролик розповів, що вчора зранку пішов провідати Крістофера Робіна. Його не було. На дверях у нього була пришпилена записка. Не ця, але зміст її був той самий, і все це дуже дивно. Сова питала, що ж було написано у вчорашній записці. Кролик сказав, що те ж саме, що і в цій. Сова сердито зиркнула на Кролика й подумала, чи не краще його зіпхнути з дерева, але вирішила, що це вона завжди встигне, а тому продовжила свої розпити. Нарешті, Кролик сказав, що в першій записці було: "Пішов. Скоровернус", а в цій дописано ще "Залнятий. Скоровернус".

Сова пояснила Кроликові, що Крістофер Робін кудись пішов зі Скоровернусом, і вони тепер чимось дуже зайняті. Вона сказала, що той Скоровернус плямистий або трав'яний.

Кролик чимдуж помчав до Вінні-Пуха. Той саме співав гарну пісеньку про пори року. Кролик запитав, чи бачив Пух Скоровернуса. Пух бачив лише Тигру. Тоді Кролик почав розпитувати, що робить Крістофер зранку. Пух розповів, що зранку вони з Крістофером снідають під Шістьма Соснами. Але що робить хлопчик пізніше, ведмедик не знав. Кролик подякував Пуху і побіг до Іа.

Тим часом Паць нарвав великий-превеликий букет фіалок і приніс осликові. Та той був дуже зайнятий: він не зводив очей з землі, де з трьох паличок бала складена літера А. Ослик пояснив Пацеві, що це така буква, і такі неосвічені, як Паць і Пух нічого не розуміють, а Іа – розуміє, він – не просто якийсь віслюк. Паць відступив назад і озирнувся, шукаючи допомоги. Добре, що в цей момент прибіг Кролик, який запитав Іа про Крістофера і те, чим займається хлопчик вранці. І тут Іа пояснив, що Крістофер Робін уранці вчиться, "оболдіває" знаннями! Іа похвалився, що теж вчиться. Кролика це не здивувало: він знав, що на землі складена з паличок буква А. Кролик побіг далі, а ослик дуже дивувався, що якийсь там Кролик знає букву А. Коли Паць сказав, що Кролик дуже розумний, Іа розлютився і стрибнув копитами на свої палички. Паць поклав перед Іа свій букет і чимдуж чкурнув геть.

Наступного ранку записка на дверях Крістофера Робіна сповіщала: "Я пішов у справах. Скоро повернусь. К.Р."

Стислий переказ по пригодах, автор переказу: Світлана Перець.

Авторські права на переказ належать Укрлібу.

Пригода 16, у якій Вінні-Пух вигадує нову гру і до неї прилучається Іа-Іа

Через Річку у лісі був прокладений дерев'яний місток з дерев'яними бильцями по обидва боки. Річка текла собі й текла, повільно й тихо, бо ж поспішати їй було нікуди.

Одного разу дорогою до містка Вінні-Пух надумався скласти якогось віршика про шишки, бо скрізь довкола лежало безліч ялинових шишок, а у Вінні-Пуха був поетичний настрій. Пух зійшов на місток, але через те, що він не дивився собі під ноги, він об щось спіткнувся – шишка вислизнула в нього з лап і впала в Річку.

Пух хотів піти по іншу шишку, але потім схотів помилуватися Річкою. Вінні-Пух ліг на живіт і став дивитися вниз. І зненацька з-під мосту з'явилася його шишка, яка також повільно плинула кудись у далечінь! Пух радів, що впустив її з того боку, а вона

впливля з цього! Він пішов і назбирав повні лапи шишок. Усі вони робили те саме, що й перша!

Тоді він кинув дві шишки одразу, перебіг на протилежний бік мосту і став чекати, яка з них впливе першою. І одна з них справді впливля першою. Тоді він ще раз кинув дві шишки, тільки одну більшу, а другу меншу, і більша впливля першою, як він і загадав, а маленька впливля останньою, як він теж загадав, – отже Пух виграв аж двічі!..

Так народилася гра, яку потім назвали "Пушишка", на честь Вінні-Пуха, який її винайшов і навчив у неї гратися всіх своїх друзів. Але пізніше замість шишок вони стали кидати в Річку палочки, бо палочки легше розрізняти, а гру назвали просто "Палочки".

Одного чудового дня Пух, Паць, Кролик та Крихітка Ру гралися в Палочки. Вони кидали їх у воду за командою Кролика, а потім чимдуж бігли на протилежний бік мосту, і всі разом дивилися вниз, чекаючи, чия палочка впливе першою. Чекати доводилося довго, бо Річка того дня була дуже й дуже лінива.

Усі здивувалися, коли з-під мосту вплив Іа-Іа. Спокійно і незворушно, задерши до неба всі чотири ноги, ослик повагом плив за течією. Крихітка Ру захоплено вигукнув, що Іа крутиться на одному місці! Ослик натякнув друзям, що його можна було б і витягнути. Пух придумав кидати в річку каміння і все таке інше з одного боку, і здіймуться хвилі, які приб'ють Іа-Іа до берега.

Вінні-Пух уже притяг найбільшу каменюку, яку лиш спромігся підняти, і перекинувся над водою, тримаючи її в лапах. Каменюка могла попасти в ослика. Кролик відчув, що час йому взяти на себе командування. Він попросив усіх розступитися, і Пух кинув каменюку. Почувся лункий сплеск, й Іа-Іа... зник. Друзі захвилювалися. Трошки згодом біля самого берега вигулькнуло щось сіре... Іа-Іа вийшов з води. Із радісним криком всі кинулися до нього і так дружно й завзято тягли його й підштовхували, що невдовзі Іа твердо став на сухе. Іа-Іа сказав, що це не Пух і Кролик його врятували, а він сам пірнув, щоб каменюка, бува, не гепнула йому на груди. Чи так це, чи ні, але Іа-Іа був щойно в Річці, а тепер його там не було, отже, нічого поганого Пух не вчинив.

Друзі питали, як ослик потрапив у річку. Іа-Іа розповів, що стояв на березі Річки й думав. І раптом відчув, що його страшенно пхнули. Кролик спитав, де в той час був Тигра. Але перш ніж Іа встиг відповісти, вийшов Тигра. Кролик спитав, навіщо він штовхнув Іа у Річку. Тигра сказав, що просто чхнув, коли випадково стояв позаду Іа-Іа, й сказав: "Гррррра-а-а-апчччч-хи!!!". Від цього звуку Паць аж упав, а ослик сказав, щоб Тигра не приходив у його крихітний закуток Лісу.

Прийшов Крістофер Робін, і усі пішли грати в Палочки. І вірите, Іа, який досі ніколи не грав у цю гру, вигравав найчастіше! А Крихітка Ру аж двічі впав у Річку. Першого разу випадково, а вдруге зумисне, бо він побачив, що з Лісу виходить Кенга, і зрозумів, що йому все одно доведеться негайно йти спати. Тоді Кролик сказав, що й він піде з ним, а Тигра та Іа також пішли разом, бо Іа хотів розтлумачити Тигрі, як вигравати в

Палочки.

Крістофер Робін, Пух та Паць zostалися на Мосту самі. Паць сказав, що Тигра загалом – друга хоч куди, а Пух додав, що усі вони – хоч куди. Крістофер погодився з Пухом.

Пригода 17, у якій приструнчують Тигру

Одного разу Кролик, Паць і Пух сиділи на ганку Пухової хатки й слухали розповідь Кролика. Вінні-Пух уместився найзручніше, аби не слухати Кролика, і тільки час від часу розплющував очі й казав "Ого!", а тоді заплющував очі знову й казав "Еге". Паць серйозно кивав головою, аби показати, що він розуміє геть усе. А Кролик вів розмову про те, що Тигра став таким вискочнем, що його слід приструнчити. Паць погодився, а потім усе пояснив Пухові. Пух спробував щось придумати, але тихенько собі заспівав.

Нарешті Кролик придумав завести Тигру в далеку подорож і загубити його там, а наступного ранку розшукати – тоді Тигра буде вже зовсім не той, що був, бо стане Скромним, Сумним, Смирним, Маленьким і Ввічливим Тигрою. Паць страшенно цьому зрадів й остаточно повірив, що вони затіяли добру справу, бо якщо в ній, окрім Пуха, бере участь ще й Кролик, то це вже добра справа.

Кролик хотів завести Тигру на Північний полюс. Пух зрадів, бо Тигра побачить там напис: "Відкритий Вінні-Пухом. Пух його знайшов". І тоді Тигра знатиме, із яким ведмедем він водиться. Кролик, який жив в сусідстві з Кенгою, Крихіткою Ру та самим Тигрою, мав запропонувати Тигрі піти у похід. Не гаючи часу, Кролик подався геть.

Наввчтра була холоднеча й туман. Пух переживав, що бджоли не зроблять цього дня багато меду. А Паць переживав, що Тигрі, коли вони його покинуть, буде холодно й сумно. Та коли вони з Пухом підійшли до Кроликової хатки, Кролик сказав їм, що це саме такий день, який їм треба: у тумані швидко все вдасться зробити.

Коли вони підійшли до Кенжиної хатки, виявилось, що Ру – найближчий друг Тигри – також хоче йти і це псує всю справу. Але Кролик сказав, що погода для Ру занадто сира, Кенга погодилася.

І вони пішли без Ру. Спочатку Вінні-Пух, Кролик та Паць ішли рядком, один біля одного, а Тигра гасав круг них. Згодом, коли стежка повужчала, Кролик, Паць та Пух пішли ланцюжком, а Тигра гасав кругом них, описуючи ще більші кола, а ще далі Тигра то забігав далеко наперед, то потім повертався.

Кролик чкурнув в улоговину, що перетинала стежку, і Пух та Паць помчали за ним. Вони причаїлися під кущами папороті й стали прислухатися... У Лісі було тихо. Згодом почулося тупотіння... І знову запала тиша. Раптом з'явився Тигра. Друзі не виказали себе, а потім вони почули даленіюче тупотіння лап. Вони почекали ще трохи, і в Лісі знову стало тихо. Всі чкурнули навтьоки. Кролик біг попереду. У тумані йому все здавалося однаковим, тому друзі заблукали. Паць вчепився Пухові за лапку, бо трохи злякався.

Коли Тигра перестав чекати, що друзі його знайдуть, і коли він стомився гуляти сам, то вирішив, що треба повертатися додому. Так він і зробив. Вдома Кенга налила йому повну чашку риб'ячого жиру. Після цього Тигра й Крихітка Ру стали вередувати,

тому Кенга відправила їх збирати шишки на розпал. І вони слухняно пішли до Шести Сосен і почали жбурляти один в одного шишками. За цією розвагою вони геть забули, чого сюди прийшли, і, забувши під деревом кошик, подалися додому обідати. Обід уже кінчався, коли двері раптом прочинились і до кімнати зазирнув Крістофер Робін і спитав, де Пух. Тигра довго все пояснював, поки Крістофер уторопав, що Пух, Паць та Кролик блукають десь у тумані серед Лісу. Хлопчик і Тигра пішли шукати друзів, а Ру знову не відпустили.

Кролик, Пух і Паць відпочивали в невеличкій ямі з піском посеред Лісу: куди б вони не подалися, то обов'язково врешті-решт натрапляли на неї. Паць хвилювався і тремтів, Пух думав про свій мед вдома.

Залишивши Кролика, Пух і Паць пішли шукати дім. Їм на зустріч вийшов Крістофер Робін. Хлопчик не показав, що хвилювався і провів Пуха додому.

А весь цей час Тигра гасав по Лісі й голосно гарчав, щоб швидше розшукати Кролика. І нарешті дуже Маленький та Сумний Кролик почув його. Тепер Кролик був дуже радий бачити Тигру.

Пригода 18, у якій Паць стає героєм

На півдорозі від Пухової хатки до Пацевої хатки було Задумливе Місце, де Пух та Паць іноді зустрічалися, коли йшли один до одного в гості, і думали, що б його таке зробити.

І от одного осіннього ранку Пух із Пацем сиділи в Задумливому Місці й думали, що б їм таке зробити. Пух говорив, що треба провідати Іа, бо, мабуть, його хатку здуло вітром. Паць хотів провідати Крістофера Робіна, хоч його не було вдома. Потім Пух вирішив провідати усіх-усіх, щоб побажати Дуже Щасливого Четверга. Друзі підвелися, але Паць одразу ж сів знову: віяв страшенний вітер. І коли Пух допоміг йому стати на ноги, вони рушили.

По дорозі першою трапилася їм хатка Вінні-Пуха, і, можете собі уявити, що коли вони зайшли до неї, господар – Вінні-Пух – був удома і запросив їх трохи підкріпитися. Далі вони подалися до Кенги і так змучилися, що довелося їм затриматися й там, аби ще раз гарненько підкріпитися. Коли друзі вийшли знову надвір, їм здалося, що дуже холодно, і вони щодуху помчали до Кролика. Там вони хвилинку посиділи і за хвилинку... почвалані далі. Тепер вітер дув їм у спину.

Крістофер Робін у цей передобідній час був уже вдома, і він так зрадів друзям, що вони засиділися майже до обіду, а тоді ще майже підобідали і поспішили на Пухову Галявку, щоб провідати Іа й не запізнитися на Справжній Обід у Сови.

Провідавши Іа і переконавшись, що його хатка ще не впала, друзі поспішили до Сови. У неї вони влаштувалися якнайзручніше і вже чекали запросин на обід, як раптом сильний вітер захитав житло Сови.

Пухів стілець посунувся на Пацеве крісло. Настінний годинник плавно ковзнув по грубці, збиваючи по дорозі вазони, і, нарешті, все це разом гепнулося на те, що хвилину тому було ще підлогою, а тепер намагалося стати стіною. Уся кімната затремтіла, мов у лихоманці... й настала тиша.

Паць виліз з-під скатертини, Сова - з-під столу, і разом вони витягли Пуха з-під крісла. Він навіть склав пісеньку про цю пригоду. Сова хвилювалася, бо через двері неможливо було вийти. Пух почав думати, що робити. Він хотів, щоб Паць виліз Сові на спину, і вона підлетіла з ним до поштової скриньки, через щілину якої Паць міг вибратися назовні.

Паць негайно повідомив, що не зуміє протиснутися крізь щілину. Сова сказала, що за останній час щілина для листів значно побільшала, спеціально для великих листів. Але її спина не могла витримати Паця. Тоді Пухові сяйнула Блискуча Думка: прив'язати мотузку до Паця, а Сова злетить до поштової скриньки, тримаючи другий кінець мотузки в дзьобі, просуне мотузку між дротинами й опустить її на підлогу, а вже після цього Сова і Пух смикнуть за кінець, і Паць любесенько підніметься вгору на тому кінці. Придумати нічого кращого ніхто не міг...

Паць став підніматися вгору. Невдовзі підіймання було завершено. Паць відімкнув поштову скриньку й заліз у неї. Відв'язавши себе від мотузки, він почав пропихатися в щілину і, врешті, опинився на волі. Він побачив, що дерево повалилося, а на дверях лежить величезна гілляка. Паць пообіцяв друзям, що за пів години приведе Крістофера. Сова тим часом вирішила розповісти Пухові історію про свого дядечка Роберта... Пух заплющив очі...

Пригода 19, у якій Іа-Іа знаходить совушник і Сова переїздить на нову квартиру

Тепер Замок Сови скидався на звичайне повалене дерево. Їй потрібне було нове житло.

Зранку Пух отримав повідомлення від Кролика: "Я нашукую нову адресу для Суви ти також Кролик". Кролик усім написав такі листи. Але у Пуха була серйозніша справа: придумати Хвалебну Пісню про старе житло Сови.

Нарешті, Пух склав довгу пісню про пригоду з житлом Сови і пішов заспівати її Пацеві.

Іа-Іа теж отримав повідомлення від Кролика. Ослик сумував, що йому пізно все повідомляють, а у п'ятницю, за його підрахунками, мине сімнадцять днів, відколи з ним востаннє розмовляли. Кролик сказав ослику, що він сам винен, бо ніколи не провідує нікого з друзів, а закопався тут і чекає, щоб усі приходили до нього. Іа замислився і сказав, що йому дійсно треба більше крутитися на людях, відповідати на візити. А якщо хтось і скаже голосно: "Знову приперся цей Іа!", то він зможе й вийти.

Пух розшукав Паця, і вони подалися до Дрімучого Пралісу. Ведмедик сказав, що створив пісню, і Паць почервонів. Пух заспівав Пацеві Хвалебну Пісню - всю від першого до сьомого куплета, а Паць тільки стояв та мовчки червонів. Адже ніколи й ніхто ще не співав про нього, про Паця, що він такий цяця! І коли пісня скінчилася, Пацеві дуже закортіло попросити Пуха, щоб він повторив той самий куплет, де було: "О славний Пацику! Тобі Хвалу співаю!...". Коли Пух із Пацем наблизилися до колишнього Совиного замку, то побачили там усіх, окрім Іа. Крістофер Робін пояснював кожному по черзі, що робити, а Кролик після нього пере пояснював. Друзі витягали з поваленого житла речі Сови. Манатки Кенга зв'язувала в клунки.

Коли надійшли Пух із Пацем, усі дуже зраділи. Вони припинили роботу, щоб трохи перепочити та послухати нову Пухову пісню. Сова показала невеличку дощечку з написом "Совушник" для свого майбутнього житла. Коли вона показувала її, хтось вискочив з лісу і налетів на Сову. Дощка впала на землю, і до неї кинулися Паць та Крихітка Ру. А це прибіг Іа й сказав, що знайшов житло для Сови.

Кролик, Сова, Кенга, Ру, Тигра лишилися розбирати речі, а решта пішли дивитися на новий будинок.

Невдовзі усі наближалися до хатки, що її знайшов Іа-Іа. Але ще до того, як вони підійшли до неї, Паць став підштовхувати ліктем Пуха, а Пух – Паця. Виявилося, що Іа привів усіх до хати Паця й сказав, що це нове житло для Сови. Крістофер Робін не знав, що робити – сміятися чи плакати. І тоді Паць зробив Шляхетну Справу. Він зробив її наче в якомусь дивному сні, пригадуючи всі ті чудесні слова, що їх уклав Пух у Хвалебну Пісню. Паць віддав свою хатку Сові, а сам переїхав до Пуха.

Пригода 20, й остання, в якій ми залишаємо Крістофера Робіна та Вінні-Пука в Зачарованому Місті

Крістофер Робін назавжди кудись ішов. Ніхто не знав, чому і куди. Але всі відчували, що це мусить трапитися. Навіть Кузьчин Синочок, якому здавалося, що він одного разу бачив ногу Крістофера Робіна, сказав собі, що запахло Великими Змінами.

І от одного дня Кролик підготував Оголошення, в якому йшлося, що всі мають зібратися біля Пухової хатки на зустріч. Зібралися всі, навіть Іа-Іа, якому Кролик доручив внести Лизорюцію. Ослик витяг із-за вуха згорнутий у сувій папір і неквапно його розгорнув. Він прочитав Поему, яку створив сам. Твір називався віршотвором. Він закінчувався словами любові до Крістофера. Усі дружно заплескали осликові. А Пух сказав, що вірш отвір незрівнянно кращий за його вірші. Кролик оголосив, що усі мають підписатися під віршем і віднести його Крістоферові.

І резолюцію підписали: Пх, Сува, Пац, Іаі, Кролик, Кенга, Велика Ляпка (це був підпис Тигри) і Три Маленьких Ляпки (це був підпис Крихітки Ру). А тоді всі подалися до Крістофера Робіна.

Збившись до купи, вони розгублено переступали з ноги на ногу, і кожен чекав, щоб заговорив хтось інший, і тільки підштовхували одне одного та шепотіли: "Ну, давай ти". Помаленьку виштовхали наперед Іа-Іа. Ослик щось говорив, але було неможливо щось зрозуміти. Іа вручив Крістоферові Робіну паперовий сувій, сердито озирнувся на інших і з притиском сказав: "Увесь Ліс сюди збігся! Ні ступити, ні продихнути! Ніколи в житті не бачив такого безглузлого збіговиська тварин і, головне, не там, де треба. Невже ви не розумієте, що Крістофер Робін хоче побути на самоті? Я пішов!". І він понуро потрюхикав геть.

Інші теж почали розходитися, і, коли Крістофер Робін дочитав Віршотвір до кінця і підвів очі, щоб сказати "Дякую", перед ним стояв лише один Вінні-Пух. Крістофер і Пух пішли кудись, і хлопчик спитав: "Пуше, що ти любиш робити більш за все на світі?". Пух не знав, як відповісти, а потім сказав, що любить, коли він з Пацем приходить до Крістофера, і хлопчик каже: "Може, треба вже підкріпитися?", а Пух каже: "Ну, я не

проти, а як ти, Пацю?" – і день такий веселий-веселий, і всі пташки співають...

Крістофер сказав, що він любить робити нічого: коли його питають "Що ти збираєшся робити, Крістофере Робіне?", а він каже: "Та нічого", а тоді йде й робить. "Наприклад, коли просто кудись собі йдеш і слухаєш те, чого ніхто не чує", – додав Крістофер.

Друзі йшли, думаючи про Се й про Те, і помаленьку прийшли до Зачарованого Місця, яке мало назву Капітанський Місток, оскільки було розташоване на самісінькій верхівці найвищого пагорба в Лісі. Там росло шістдесят із лишком дерев, і Крістофер Робін знав, що це місце зачароване, бо ніхто не міг порахувати, скільки тут дерев – шістдесят три чи шістдесят чотири. Звідси було видно все на світі.

І раптом Крістофер Робін почав оповідати Пухові про різні цікаві речі – про людей, яких чомусь називають Королями та Королевами, і ще про інших, званих Купцями, і про те місце, що зветься Європою, і про загублений острів посеред моря, куди не допливають кораблі, і як зробити Помпу (якщо треба), і як висвячували колись у Лицарі, і які товари надходять до нас із Бразилії.

А Вінні-Пух казав: "Ого!" або "А я й не знав!" – і думав, як було б чудово, аби в голові в нього була не тирса, а Справжній Розум. І так потроху-потроху Крістофер Робін переповів геть усе, що знав, а тоді замовк. Пух запитав про висвячування в Лицарі: чи Ведмідь може стати Лицарем. Крістофер узяв лозину й, легенько торкнувши нею Пуха по плечі, сказав: "Підведись-но, сер Вінні-Пух де Ведмідь, найвірніший з усіх моїх Лицарів". Пух підвівся, подякував, як і належить, коли тебе посвятили в Лицарі. А далі він знову замріявся, і в тій мрії і він сам, і Сер Помпа, і Сер Бразилія, і Купці жили всі разом, і в них була конячка, і всі вони були вірними Лицарями доброго короля Крістофера Робіна. Щоправда, час від часу Пух похитував головою і бурмотів собі під ніс: "Я, здається, щось наплутав".

А далі він став думати про всі ті речі, про які Крістофер Робін захоче йому розповісти, коли повернеться звідти, куди збирається йти, і як тоді важко буде бідолашному ведмедикові з тирсою в голові нічого не переплутати.

Крістофер попросив Пуха пообіцяти, що той ніколи його не забуде, навіть коли Крістоферові буде сто років. Пух спитав, скільки тоді буде років йому. "Дев'яносто дев'ять", — відповів хлопчик. Вінні-Пух пообіцяв не забути. Крістофер Робін простягнув руку й потис Вінні-Пухові лапку. Хлопчик запитав, чи завжди ведмедик його зрозуміє, хоч би що там сталося. "Що зрозумію?". "Та нічого", — засміявся хлопчик і пішов з Пухом куди завгодно.

І вони пішли. Та хоч куди б вони прийшли і хоча б що їх спіткало по дорозі – там, у Зачарованому Місці, на вершині найвищого пагорба в Лісі, маленький хлопчик завжди-завжди гратиметься зі своїм плюшевим ведмедиком.

Стислий переказ по пригодах, автор переказу: Світлана Перець.

Авторські права на переказ належать Укрлібу.